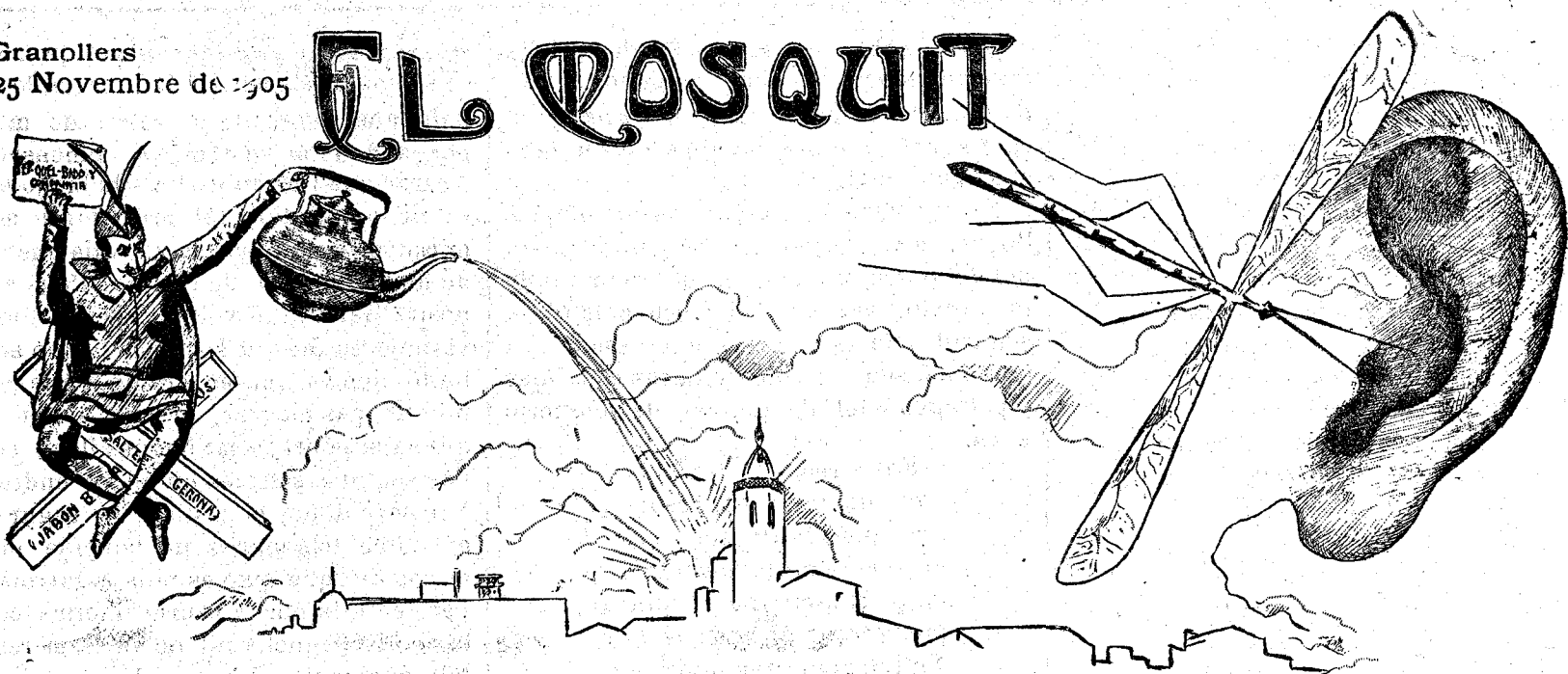

Número 15.

PORTAVEU DE LA DECENCIA

Any I.

Tots els treballs firmats seran passats per las
armas.
No's retornan els originals per bascas que
tinguin.

Redacció y Administració,
Carrer de Corró, n.º 164, baixos

La correspondencia al Director.

PREUS DE SUSCRIPCIO

Un trimestre.	1'00 pta.
Número solt.	0'05 »
Número atrassat.	0'15 »

El desgavell dels municipis

El desgavell administratiu que impera en la major part dels Ajuntaments de sava caciquista no es mes que una consecuencia natural del centralisme que'ls aguanta y els hi dona vida. Constituhits aquets Ajuntaments per la presió sobre'ls ciutadans, y sense forsa en la opinió, que'ls odia, pero que no te prou forsa de voluntat pera estimballarlos, y integrats d'elements que buscan en la política el profit personal, necessitan un amparo, una forsa, un bras que'ls aguantí las batzegadas de la gent sencera y incorruptible.

Per aixó tots aquets Municipis s'han d'agafar á una taula de salvació pera continuar la seva acció egoista y d'aquí que s'amparan ab els representants que'l Govern te á las capitals de la provincia y que ja son triats, no precisament entre las personas que reuneixin mes inteligencia y activitat pera'l desempenyo del càrrech, sino entre els que mes favoreixen, siga pels medis que vulga, als puntals caciquistas que 'ls aguantan.

Veusaquí donchs que aquets Ajuntaments en lloch de procurar pe'ls interessos y el benestar dels pobles que 's creuhen representar, conscientment ó inconscientment no mes poden afavorir els interessos y l'acció descabellada dels Goversns centralistas, porque encare que devegadas estigan constituhits en tot ó part per personas de recte criteri y de bona voluntat, posats entre la espasa y la paret, entre el representant del centralisme y el poble, se decantan decididament cap al centralisme, pertorbant la marxa natural de las cosas y posant-se al costat dels enemichs de la terra.

Aquí's veu la importancia que tindria la constitució en tot Catalunya d'Ajuntaments que's fortifiquessin dintre una complerta autonomia, sense'ls lligams indignes ó depresius que molts Ajuntaments han de tenir ab els representants del Estat.

Aquí's veu quan necessari es que á tots els Municipis s'hi portin gent de sa casa, escombrant á la escurrialla caciquista, pera que nets de tacas y no tenint cap favor á rebre dels Governadors puguin exercir una acció administrativa d'acort ab sa conciencia, y treballin per l'engrandiment y

la prosperitat dels pobles que representan. Aquesta autonomia, esqueix d'independencia dintre sas atribucions, reflectint en tota la terra catalana ens daría la gran forsa que el geni Catalunya necessita per sa grandesa, pera ser la Catalunya rica y plena que enaltem en nostres cants.

Son dolsa.

¡QUINA VINYA!

¡Quina vinya senyor Noria!
Ja li dich que Deu n'hi dó.
¡Cobrar trescentas pesetas
com á *mestre* de burots
y encare tenir propinas!
d'alguna casa de joch!
A vosté tot li es ganancia.
La *cullita* de Sant Roch
no s'escapa; bitllo, bitllo
cada mes rajan rodons.
-¿Quants ne cobra: ¿Vuyt. Donchs dotse?
¿Quinse? Donchs posem dinou.
Y vosté, que sab fé el catxo,
clava el *resto* á n'el sarró!
y llavors ve l'altré rengle
d'ingresos que no es pas poch.
Ha endevinat un ofici
que li escau pró de debó.
En Travé va acreditarshi
en un día d'eleccions;
y ¡ja ho veig! per no ser menos
també's passa á *corredor*.
Pro *corredor* d'una mena
que sens *corre's* fa l'Agost.
—¿Vols jugar á casa teva?
Donchs, donam deu *naparrons*.